

[Holger Eriksen.]

størrelse, det vil sige, at der for udflytterne nu også fremkommer et økonomisk motiv, der vil sætte yderligere fart i udflytningen fra centralkommunerne til forstadskommunerne.

Naturligvis ville det have været meget værre, hvis man ikke havde opretholdt en erhvervsbeskatning for de kommuner, der ligger uden for forstadskommunernes kreds. Var det ikke sket, ville fordelene ved at flytte ud i en ren landkommune være blevet så stor for de mere velhavende, at de faktisk ville kunne dømmes efter tåbeparagraffen, hvis de ikke benyttede denne mulighed. Nu foreligger den altså ikke, men udvandringen til de forstadskommuner, hvor de mere velhavende har fundet hinanden, og hvor skatteprocenten derfor er blevet lav, vil fortsætte i stigende målestok.

Samtidig dermed har centralkommunen store og stigende udgifter, netop i sin egenkab af centralkommune. Mange af udflytterne, der i fremtiden stadig vil tjene deres penge i centralkommunen, men ikke mere skal betale skat til den, vil møde op på deres arbejdssted i egne biler. De vil derved i høj grad bidrage til, at gader omdannes til parkeringsgader til gene for trafikken, hvilket igen rejser kravet om, at man må have udvidede trafikåre, ligesom de vil stå bag kravene om fremskaffelse af parkeringspladser i vid udstrækning, krav, der, hvis de imødekommes, vil være ensbetydende med en uhyre bekostning, og denne bekostning vil altså ikke først og fremmest være til gavn for byens borgere, men i første række være nødvendiggjort af udflytternes parkeringsbehov. Dertil kommer andre udgifter af forskellig art. Jeg kan således nævne, at Århus har en årlig udgift på 1,7 mill. kr. til skove og parker, idrætsanlæg og rekreative områder. Disse er naturligvis ikke forbeholdt byens borgere, men benyttes også i vid udstrækning af omegnens beboere. Og jeg kunne nævne mange eksempler på tilsvarende udgifter.

Alene af det, jeg her har fremført, vil man kunne se, hvor afgørende nødvendigt det er, at der hurtigt gennemføres en virkelig reform. Hvordan det skal gøres, skal jeg ikke her ved denne lejlighed komme nærmere ind på, men jeg skal dog pege på, at vel kan et kommunestyres større eller min-

dre dygtighed og større eller mindre flothed øve indflydelse på skatteprocenten, men undersøger man forholdet mellem skatteprocenterne i de forskellige kommunale områder, vil man hurtigt komme til det resultat, at de som regel står i et ganske bestemt forhold til borgernes gennemsnitsindtægt. Og her er det så igen, at det spiller en stor rolle, hvis de mere velhavende har fundet sammen. Dette forhold må efter min mening betyde, at man må fritage kommunerne for de udgifter, som i virkeligheden er statsligt bestemt. Jeg skal her f. eks. nævne bidrag til folkepensionen; jeg tror også, at man kunne tage bidraget til lærerlønningerne med, og der kan sikkert findes meget andet af samme art.

Hvad folkepensionsudgifterne angår, har kommunestyret ikke mulighed for i mindste måde at påvirke deres størrelse. Men som bekendt er forholdet det, at visse kommuner virker særlig tiltrækkende på folkepensionisterne og som følge deraf får større udgifter på dette område, end de ellers ville have. Jeg kan nævne et eksempel som den lille by Odder, der til en vis grad virker som centralkommune for sine omgivelser. Folkepensionister fra de omliggende landkommuner flytter i meget vid udstrækning ind til denne by og giver den altså en øget udgift til et rent statsligt formål, medens nabokommunerne slipper tilsvarende billigere. Jeg synes, det er noget af det, man må ændre. Staten må virkelig tage de udgifter, som den selv bestemmer størrelsen af.

Jeg henviser også til den af den højtærede finansminister tidligere fremsatte tanke om en ensartet kommunal beskatning af alle store indtægter over en vis størrelse, forstået på den måde, at den del af denne skat, som kom til at gå ud over, hvad der skulle betales til opholdskommunen, gik til en fælles kommunal fond. Der er måske også andre metoder, der kan anvendes; hovedsagen er, at der sker noget, og at det sker hurtigt.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Jeg vil gerne takke udvalget for dets betydelige indsats med at gennemarbejde det store materiale, det har fået tilsendt. Vi kunne alle sammen godt have ønsket længere tid til arbejdet, men det kunne vi nu ikke tage, hvis vi skulle nå et resultat i denne